

[Gert Petersen]

over midten. Og vi ved jo, at statsministeren mener langt hen over midten.

Med andre ord: man lægger op til et nyt perspektivløst forlig med disse partier før eller efter et folketingsvalg, og det i en situation, hvor det er klart, at der er andre muligheder.

En fornuftig, socialt retfærdig skatte- og boligreform bør kunne gennemføres i folketinget, som det er nu, men det forudsætter selvsagt, at statsministeren og regeringen frigør sig for den hypnotiske indflydelse, som de borgerlige blokpartier åbenbart øver. Måske skyldes hypnosens virkninger det magiske ord, som vi også hørte den socialdemokratiske ordfører her bruge som led i en besværgelse, nemlig ordet »indkomspolitik«.

Det er klart, at indkomspolitik kan regeringen kun lave på basis af et flertal til højre. Men så ved regeringen, statsministeren og ordføreren lige så godt som jeg, at det i så fald igen bliver en indkomspolitik, der ikke er andet end lønpolitik. Vi har hr. Poul Schlüters ord for, at der ikke med hans støtte bliver noget indgreb over for kapitalgevinster eller nogen lønmodtagerkontrol med de merprofitter, som lønkodtagernes eventuelle tilbageholdenhed måtte resultere i. Og af bitter erfaring ved statsministeren og socialdemokratiet selv, hvordan de to gamle forligspartier centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti stiller sig til dette med en rimelig beskatning af kapitalgevinster. Så er der venstre tilbage, og her har jeg en stærk mistanke om, at de vil føle sig mere forpligtet af blok-samarbejdet end af kærligheden til regeringen.

Summa summarum: regeringen kan godt få indkomspolitik med lønramme, eventuelt diktater og alt, hvad dertil hører, sammen med et flertal til højre. Men så må regeringen give afkald på den forbedring af den sociale byrdefordeling, der ligger i principerne for regeringens skatte- og boligoplæg.

Det burde ikke være svært for et parti som socialdemokratiet, der har lovet at forbedre beskæftigelsessituationen, at sige nej til blokpartiernes ultimative krav, så meget desto mindre som det nu i snart 4 år har vist sig, at indkomspolitikken ikke har kunnet medføre nogen bedring i beskæftigelsessituationen.

Man burde i stedet interessere sig for, hvordan folketinget gennem lovgivning på de områder, der traditionelt er folketingets, kan

bidrage til at sikre en helt fri og normal afvikling af overenskomstssituationen uden pression, uden diktat eller trussel om diktat fra statsmagtens side. Vi mener ikke, at statsmagten under nogen omstændigheder bør gribe ind, og vi vil konsekvent modsætte os det, men vi ved også, at socialdemokratiet har en anderledes vakuende holdning på det punkt. Principielt er man imod indgreb, i praksis har man nu grebet ind to gange i træk.

Ja men er regeringen virkelig interesseret i at lade sig manøvrere ind i en situation, hvor den, med den holdning socialdemokratiet traditionelt indtager, atter må lade sig tvinge til indgreb? Det lyder fantastisk, om det skulle være tilfældet. Hvis den ikke er interesseret heri, bør den skyndsomst bremse den del af reallønstilbagegangen, der skyldes en uretfærdig fordeling af skattebyrden og de stejlt stigende boligudgifter, og så i øvrigt holde fingrene væk fra arbejdsmarkedets overenskomster og lade fagbevægelsen om i frihed at forsvare lønmodtagernes interesser.

Det forudsætter, at statsministeren ser sig om andre steder end hos højreblokken, når det drejer sig om at skabe flertal for en skatte- og boligreform, der tilgodeser disse principper. Det forudsætter, at han også orienterer sig hos venstrefløjspartierne. Disse partier er forskellige på mange punkter, og det skyldes igen forskellige opfattelser af, hvad der er den rigtige socialistiske strategi, den rigtige politik. Jeg minder blot om den diskussion, man havde – det var vist i går – om, hvordan vi skulle stille os til Stålvalseværket. Der var langt fra enighed mellem disse partier, de udgør ikke nogen blok. Men påstanden om deres såkaldte uansvarlighed i praktisk politik afkræftede de i fællesskab, da der blev indgået forlig om den kortsigtede skatte- og boligpolitik.

Vi i socialistisk folkeparti havde i hvert fald gerne set det forlig betydelig anderledes. Det imødekom ikke alle de krav, som vi kunne ønske at stille, men når vi alligevel kunne være med, var det, fordi det var bedre end de tilbageskridt, som VCQM-blokken ønskede og tilstræbte.

Jeg tror, man rundt omkring på mange arbejdspladser og i mange lønmodtagerhjem regner med, at regeringen og statsministeren vil lære af dette forlig. Man vil ikke kunne forstå det, hvis regeringen fortsat foretrækker